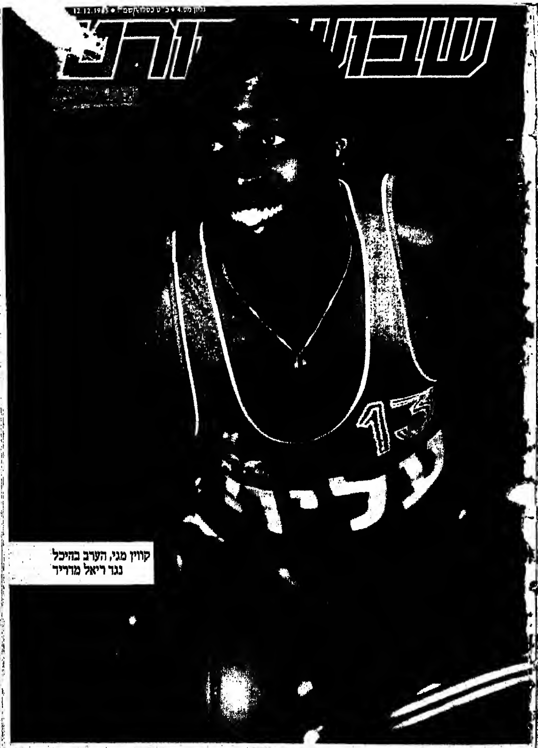

קווין מגי, הערב בהיכל
נגד ריאל מדריד
זאהי על הכוונת • מנצ'סטר־יונייטד • טוטו

קוו
זה ריאל

ד"ר חואן אנטוניו קודבאלאן, מזוהה עם קבוצת הכדורסל ריאל מדריד. עיסוקו: רופא במכון הלב ■ 15 שנים בריאל, 210 הופעות בנבחרת הלאומית ■ היריב הוותיק ביותר של כדורסלני מכבי תל־אביב, גרם לא אחת לדפיקות לב מואצות ■ הערב בהיכל

טור ראשון

הערב של האלופים

אווירה נעימה תרבותית ונינוחה, היתה השבוע ב„גן־אורנים" בתל־אביב, בערב שבו הוכתרו „ספורטאי השנה" של „מעריב" בכל ענפי הספורט. המשאל בקרב קוראי העתון הפך כבר למסורת. זו השנה ה־27 ש„מעריב" מקיים את המפעל, לזכרו של אהרון קלאוס ז"ל, מראשוני העורכים בעתון, שבתחום אחריותו היה גם מדור הספורט.

בחירתו של דורון (מצ'י למעלה, בתצלום, ליד העונה שקיבל בהוקרה מהאנף ליחסי־ציבור ב„גן־אורנים") בידי הקוראים ל„ספורטאי השנה" המצטיין – לא הפתיעה. הבחירה אמנם מתייחסת לשנת תשמ"ה, השנה שבה ביכב דורון במדי האגודה שבה „נולד" – מכבי רמת־גן – אך אין ספק שהעיתוי שבהעברתו למכבי תל־אביב, הוסיף לפופולאריות הגדולה שלו.

לערב זה, שבולו כוכבים ואנשי ספורט, מוקדשים העמודים המרכזים של השבועון.

ועוד בגליון: שובו בסערה של זאהי ארמלי אחרי השעייה בת שבועיים, גירתה את ארז קופמן אחרי ביצועו מן חיצ... בשבת האחרונה. התוצ... „על הבוונת", עמוד 9.

ריאל תופיע הערב ביד־אליהו, וגם עליה יש מה לקרוא. חג שמח.

בשער: קווין מגי, מס. 13 של מכבי ת"א. הערב הוא עובד גם עבור לי ג'ונסון.
צילום: עדי אבישי

שבוע ספורט
עורכים:
אלכס דורון
משה לרר
עיצוב גרפי: שפי דגן
מודעות: גילה שניידר
טלפון: (03)439442

אני כסחן אני?

אבנר חדד,
צילום: שלמה מוסקוביץ'

אבנר חדד. הפועל חיפה. „אני משחק כמו גבר ואם בליגה שלנו יש נמושות – ואני מדבר בעיקר על חלוצים – אז שישחקו בשכונה או על חוף הים. אין להם מקום בכדורגל הכמעט מקצועני של היום ■ תפקיד המגן תפור עלי כמו חליפה. כשאני רואה שחלוץ בורח ממני – אני נגעל. זה לא כדורגל ■ האשה והילדה אצלי ראשונים במעלה. האוכל שמבשלת אשתי – הוא הטוב ביותר שאפשר לאכול" ■ מידיו „הוא מגן טוב אבל לא כסחן. בוא תראה אותו בבית ותבין על מה אני מדברת. נשמה טובה. לא יתכן שלאדם יהיו אלף פרצופים."

קורבאלאן – זה ריאל

אלכס דורון

אם צמר המ"מים. מוטי ומיקי. הם „הלב הרחב של מכבי ת"א". הסמל שלה וכל מה שהיא מבטאת – ר"ר חואן אנטוניו אלפונסו קורבאלאן, בעוד 3 חודשים בן 32, הוא כל מה שריאל מאדריד מייצגת. לא בכדי נחשב רופא־הלב שהיה לפני שנתיים הכדורסלן מס. 2 באירופה, לדוגמא ומופת של ספורטאי וג'נטלמן נושא הערצתם של חובבי הכדורסל בספרד.

גם עתה – בעונה האחרונה שלו בין הסלים, כאשר הוא יותר רופא מכדורסלן: עם ברך שנותחה בקייץ וממשיכה להציק; כשאיננו מסוגל לשחק יותר מ־10–15 דקות ותרומתו כבר לא מה שהיתה – זוכרים לו ב„פאביליון" חסר־נעורים ואין „יורדים עליו כאסאת".

הישג־שיא

במכון הלב בבית־החולים בדרום מאדריד, פרבר־עניים, מכבדים אותו הפאציינטים מרי בוקר: „איך היה אתמול, כששחקת". הם יודעים שרופאם, המתגורר עם אשתו ובנו בצפון־העשיר של הבירה, אוהב את השאלה הזאת. הוא משיב עליה בחיוך רחב, גם כאשר לא הלך לו, כמו למשל, ביום חמישי שעבר, נגד ליפוז'...

יחד עם בטה השגי־שיא בכדורסל – מקום 3 באליפות אירופה 83', מדליית כסף הסטורית באולימפיארת לוס־אנג'לס 84', שלושה גביעי אירופה לאלופות (74',78',80'), שלושה גביעים בין־יבשתיים (76', 77', 78'), גביע אירופה למחזיקות גביע (84') – הוא חותר לשבור השנה את שיא ההופעות בסרים האדומים־צהובים, של כומאקטו האגדי (223 משחקים). לד"ר קורבאלאן עתה 210. ב„מונדיאל", ביולי השנה, יעשה זאת – ואז יוכל לפרוש ולהתרכז רק בחוליו.

חואן־אנטוניו (שם אמו אלפונסו – והספרדים נוהגים לנקוב בשמות אמותיהם בעת מסירת שמם המלא), הוא השחקן היחיד בתולדות הכדורסל הספרדי שהגיע לנבחרת הלאומית כבר בגיל 17, מבלי לעבור תחילה דרך קבוצת־בוגרים. ישב על ספסל ריאל – וכבר היה בנבחרת.

רק בביקורו השני בתל־אביב, ראינו אותו לראשונה בפעולה – לצידם של שצ'רביאק „הספחיר", קררה „הסילון", ליוק, בראבנרד ודולאן –, שרהרו בלי בלמים מול מכבי דגם 75' – עם מגקין, אבישר, ברודי, ארואסטי בן הרוג, אלי קורן, ברקוביץ, מיכה שוורץ, נוימרק, ביל („הטיל") פלם, עם קילקול קיבה וג'ים בואסרייט, שרק החל לצלוף.

מכבי הוליכה במחצית 47–42. קורבאלאן היה בחמישיה הפותחת. אחר ההפסקה, לא מעט בעזרת השופט הבולגרי אראבג'אן, אבל בעיקר בגלל קבודת, ראמוס, קורבאלאן ושצ'רביאק – נטחק היתרון הזה וריאל ניצחה 114–95. קורבאלאן לא היה בין הקולעים. „היה לנו כוח למחצית אחת", התגונן מאמן מכבי דאז, אברהם חמו. במדריד קלע כבר קורבלן לסל מכבי 4 נקודות, תרומה צנועה למהדורה השניה של ה־114 שספגה...

נקרא לדגל

הוא התכוון לפרוש בקייץ שעבר, אלא שנקרא לדגל נוכח המצב המיותר אליו נקלעה ריאל.

שחקנה הרוסי־ספרדי חווה ביורקוב, תפס לעצמו מעמד איתן בחמישיה הראשונה ובתפקידו כרכז נתגלה בגרולתו. אלא שהוא יוכל לשחק בגביע אירופה רק החל מ־1987 – ולפיכך, כדי „לסתום את החור" בתפקיד הנווט של הספינה, נתבקש הדוקטור להמשיך ולדחות פרישתו. עתה יודעים במדריד כי שילובו במשחק פוגע לא מעט בקצב; שלמענו יש לשנות את שיטת המשחק – בניגוד לזו שריאל מציגה בליגה, עם הרוסי שלה. „ריאל שרויה עתה בבילבול חושים. עובדה שהפסידה פעמיים לקבוצות נחותות ממנה וניצחה פעמיים את יריבתה השנואה ביותר, ברצלונה", הדגישו הפרשנים באחרונה.

מבין 33 משחקיה של מכבי עם ריאל, מאז הסרימיידת ב־68' (המאזן: 15–8 לריאל), שיחק קורבאלאן ב־13. בלי ספק – היריב הוותיק ביותר של אלופת ישראל.

ידידות חזקה ממשחקים

„הכדורסל לימדני שידידות מחזיקה מעמד יותר מתוצאות של משחקים", הוא אומר בנימה פילוסופית. „הספורט בכלל איננו אלא אשלייה בעידן שחותר לשיפור בריאותם של בני־אדם", הוא מדבר בלשון של רופא. „השיפוט הוא הדבר האחרון בפופולאריות שלו אבל בו זמנית גם החשוב ביותר והכרחי למשחק. כרגע גראים לי חוקי הכדורסל טובים למדי ועדכניים", השיב לא מכבר, ככדורסלן, לשאלת מראיין.

„הורי השפיעו יותר לכ אדם אחר על דרך חיי והמאמן לולו מאינז – תרם לעיצוב אישיותי בכדורסל", הוא נוהג לומר בכל הזדמנות.

לבד מרפואה וכדורסל הוא אוהב מוסיקה טובה ומסעדות; לא אחת טומין את חבריו לסעוד על חשבונו – אבל מדגיש: „בסך הכל אני חיי חיים מאד נורמאליים, מאד צנועים. אינני אוהב הרפתקאות".

עכשיו אתם יודעים מדוע הדוקטור כל כך אהוב, גם על יריביו המושבעים ביותר.

הנער שהביא עימו ספרי לימוד...

„הדון" האמיתי, דון סאנטיאגו ברנבאו – סיגר האוואנה ריחני בין אצבעות יד גרומה של חקלאי; כרס ענקית, שלוחה קדימה בטין גאווה ומבט רך בעיניים – התרוות בכורסא עמוקה ב„לובי" של טלון „שרתון" חישן וכאשר דיבר על „האימפריה שלי", ריאל מדריד – לא ניכר כי הוא בן 83, עם וותק של למעלה מ־50 שנה על כס הנשיא. הוא הפליג בהרהורותיו אל עברו, סיפר על קשריו וידידותו העמוקה עם הגנראליסימו פראנקו ז"ל: „החלום הגדול שלי הוא לבקר בישראל עם ריאל מדריד, ככדורגל" והציע להחליף את „יונת השלום", בכדור – „סמל מודרני יותר, לשלום העולמי המיוחל".

כך פגשתי אותו בפברואר 1973, בביקור השני של ריאל מדריד, בכדורסל, בתל־אביב. לידו ישב אז נער דק־גזרה, שתקן, שהיה שקוע בספר עב־כרס.

„הבאתי אותו עמי ואני משגיח עליו, אישית. אני בשבילו, כמו סבא־טוב" – אמר הישיש וליטף את ראשו של הנער. „בעוד שנים אחדות הוא יהיה 'סופר־סטאר'. כל אירופה תסיר את הכובע בפניו", הרים „הדון" את קולו. אך הנער לא הסיר עיניו מהספר שבידיו.

חואן־אנטוניו קורבלן היה אז בן 19, סטודנט שנה א' ברפואה. את ספרי האנטומיה נטל עמו לכל נסיעה של ריאל וניצל כל רגע פנוי מאימונים או משחקים, כדי ללמוד. „בגלל גביע אירופה אני מחסיר לא מעט – וזו הדרך היחידה לא לפגר ולא להיכשל. אני אהיה רופא. כדורסל בא אצלי בעדיפות שניה", אמר.

כעבור כמה שנים, כבר נראו גם במכבי שחקנים עמוסי ספרים במסעות לחו"ל...

יונתן הללי

שערו שחור וקצר, גובהו ממוצע – 170 ס"מ, משקלו 68 ק"ג. מבנהו צנום. כל אלה מגלים במבט מהצד בחור שבדידי למרי. תשאלו בוודאי איך הוא על מגרש הכדורגל? עשו זאת. אך רק אל תפנו שאלה זו אליו. תשאלו אולי את אלון נתן ועוד כמה קרבנות והם ישיבו: „טרזן בג'ונגל". כן, זו התדמית שיצר לעצמו מי שמוגדר בעיר הכרמל, ואולי בכדורגל הישראלי, כ„בסחן אמיתי". בוודאי ניחשתם. מדובר במגינה המצטיין של הפועל חיפה – אבנר חדד. מצטיין? – אתם תמהים. כן, על כישוריו ותרומתו לקבוצה אין כל עוררין. חדד הוא אחד מהכוחות היותר „כבדים", המובילים את הפועל חיפה בשנים האחרונות.

לתדמית שדבקה בו התנכל חדד. אך בתוקף הוא מסרב להשלים עימה. „אני לא בסחן. אני משחק כמו גבר ואם בליגה שלנו יש נמושות, ואני מדבר בעיקר על החלוצים – שישחקו בשכונה או על חוף הים ולא בכדורגל כמעט מקצועני, שמרוויחים בו עשרות אלפי דולארים. גם טמבל בנין היה רוצה להיות מקיר בנק ולא לקחת מכותים בעבודתו. אני ככדורגלן מקצועני יודע כי במשחק הכל יכול לקרות. ואם ספורטאי אינו לוקח מיכון של חלילה שבר ברגל או ביד, מצבו לא טוב". דבריו של חדד קולחים והוא ממשיך: „אני לא אומר שבכדורגל צריך ללכת רק בסת. אבל אני כמגן ותיק ומנוסה יודע, כי כשחלוץ חולף על פני נעשה לי רע.

„המבנה הגופני הוויזואלי שלי אינו משאיר לי הרבה ברירות אלא לשחק יותר בנוקשות. אני מרגיש, נוקשות ולא פראות. מעולם לא פגעתי בשחקן בלי כדור. מי שעושה זאת אסור לו לשחק כדורגל. כל התארים שמנסים להדביק לי, כמו בסחן השנה, כמחן הדור, ברוטלי, זה הכל שטויות. כדורגלן טכני וזריז יכול לחלוף גם על מגן חזק ונוקשה כמו אבנר חדד. אם הוא אינו יודע לעשות זאת, שלא ישחק כדורגל. עדיין לא שכחנו את משחקה של ישראל מול נבחרת אוסטרליה. לא שכחנו שאוחנה לא זז במעט מול מגינים חסונים ובריאים ודבר זה אומר דרשני לגבי אופיים של חלוצים רבים בארץ".

ניסה ללמוד – „לא הלך"...

חדד, שהתחיל לשחק כדורגל בגיל 17 בנערי הפועל חיפה („לפני כן ניסיתי ללמוד, אך זה לא הלך"), נזכר כי את תחילת דרכו עשה דווקא כחלוץ. „לא ראיתי שיש לי הרבה סיכוי מול מגינים חסונים ונוקשים וגם אני, כמו אלה שבאים אלי היום בטענות, לא ליקקתי דבש בתחילת הדרך".

לימים הפך חדד למגן. „תפקיד זה תפור עלי כמו חליפת החתונה. כשאני רואה חלוץ בורח ממני, בגלל שהוא פוחד שאפגע בו, אני נגעל. זה לא כדורגל".

11 נפשות בבית חדד. אבנר איפושהו באמצע.

להוציא את אחיו אבי, שוער שמשון תל־אביב, לכל שאר בני המשפחה כדורגל זה דבר שרואים אותו בטלוויזיה. „למה לדבר רק על כמה פגיעות גופניות – אומר חדד – אני משחק בהפועל חיפה 8 שנים בקבוצה הבוגרת, מזה 5 שנים בליגה הלאומית. מספר הפעמים שהורחקתי הוא שלוש. אני מודה שהורחקתי בצדק, אבל לבד משלושה מקרים אלו, שאולי חרגתי מגבולות הטעם הטוב, איני חושב שאני אחד בזה שמשטח הדשא הוא בשבילו שדה־מלחמה. כולם יודעים, שלא כל מה שנוצץ הוא זהב. אני לעומת זאת לא נוצץ אבל בחור זהב".

בן 17. שוייצר קרא לו...

לפני שלוש עונות נרשם חדד בדפי ההיסטוריה של מועדונו. הוא היה זה שכבש את שער הניצחון מול בית"ר רמלה במשחק הנעילה בליגה הארצית. תימה בלאומית. חדד גם זוכר רגעים פחות טובים. כמו את „הופעתי הראשונה בליגה הלאומית. זו היתה 'חוויית זוועה'. אני זוכר את זה כמו היום. דקה 70. שוייצר קורא לי מהספסל. אני בן 17. רקה את"כ טבילת אש ראשונה. חמש דקות חולפות. שוייצר מחליף אותי"...

אבנר, קשוח מאוד במגרש, אגרסיבי בהתנהגותו, מעיד על עצמו כבעל איש משפחה מובהק. „האשה והילדות הם אצלי ראשונים במעלה. האוכל שמבשלת אשתי מירי הוא הטוב ביותר שאפשר לאכול". חדד ידוע באהבתו למשקה החריף אבל הוא מרגיש – „אני שותה בלי הגזמה".

לא רק בכדורגל הוא טוב. גם בקלפים. חבריו מעידים – והוא אינו מכחיש – שיש לו מזל.

בקבוצה הוא מכונה בידי חבריו „טיגאנה". מזכיר את קשר נבחרת צרפת. „השם דבק בי בעונה שאיציק אנגלנדר אימן אותנו. בעונה זו הייתי כל יכול בקבוצה ובזכות כך החבר'ה התחילו לקרוא לי טיגאנה. הלוואי והייתי כמוהו".

עד היום כבש חדד חמישה שערים. „לא תפקידי לכבוש. תפקידי הוא למנוע ספיגת שערים ובזה אני מצליח. תשאלו את אנטמן". האשה מירי מתערבת: „הוא מגן טוב אבל לא כסחן. בוא תראה אותו בבית ותבין על מה אני מדברת. נשמה טובה. לא ייתכן שלאדם יהיו אלף פרצופים".

ליטוף אבהי של חדד לבתו. אוהב את „אנשים טובים באמצע הדרך" – של נעמי שמר. אבנר חדד טוען: „אני אחד מהם. אני אדם טוב".

„אלון נתן צריך להודות לי על הפגיעה באפו. עכשיו הוא בחור יפה"...

וידוי: אני משלם את מחיר הפגיעה באלון נתן

מה פתאום בסחן? למה קשוח? למה פראי? מדוע דבקה בו תדמית זו? לאבנר חדד התשובה: „אני משלם עד היום על כך שפגעתי באפו של אלון נתן ממכבי תל־אביב. רק אני ואלון יודעים שזה לא היה בכוונה. הוא תפס אותי בידיו ואני ביקשתי להשתחרר ממנו. עשיתי זאת בתנועה חדה ומרפקי פגע באפו. נכון שהוא נפגע, זה לא בלוף. אבל אני מוכן להוכיח כי לא עשיתי זאת בכוונה ואפילו אתייצב למכונת אמת לצורך כך. בגלל תקרית זו, שהיתה בהיכל הכדורגל, לעיני מצלמות הטלוויזיה, אני נחשב כסחן. בדיוק כמו שאשש מבית"ר ירושלים כסחן. לדעתי, גם הוא לא כזה. בכל מקרה אני מביע את התנצלותי בפני אלון נתן על המקרה".

בבדיחות מוסיף חדד: „הוא (אלון נתן) צריך להודות לי על כך שפגעתי בו. לפני הפציעה היה לו אף מפה עד להודעה חדשה. היום הוא בחור יפה"...

חדד מקווה, מאמין ורוצה למחוק את התדמית ומאלון נתן הוא מבקש: „עזור לי בכך".

האידיאולוג

כך מכנה נחום סטלמך, מאמן הפועל באר־שבע, את עוזרו אלון בן־דור ■ „אני שמח לעזור – אבל כל ההחלטות הן של נחום" – אומר אלון ■ הרגש על הנוער

אלון, חרדה במבצע אנטבה

אריה רפופורט

אלון בן־דור (33 וחצי) התחמק תחילה כאשר ביקשנו לראיינו כאחד האחראים להצלחותיה העונה של הפועל באר־שבע. „איני רוצה לגנוב את ההצגה מנחום. הוא המאמן, והוא מי שקובע" – אומר עוזר המאמן כמתנצל.

כאשר הזכרנו לו שנחום סטלמך עצמו טורח בכל הזדמנות לשבח את עבודתו של „האידיאולוג", אומר אלון: „יתכן שיש בזה משהו. בפועל אנחנו יושבים הרבה יחד, מנתחים את השגיאות במשחקים, ומחפשים פתרונות. אבל ההחלטה הסופית היא, בכל מקרה, של המאמן" – מדגיש אלון.

אלון מודה שהוא מייעץ לעיתים למאמן, ומביע קורת רוח מהעובדה שסטלמך מאפשר לו ליישם תכנית עבודה שגיבש לעצמו. „אבל אחריות וההחלטות – הכל שלו. אני שמח שלרוב אנו תמימי דיעים בדיעותינו אבל גם כאשר דעתי תהיה שונה – בשום אופן לא אחלוק על סמכותו של המאמן" – אומר הבלם הבינלאומי לשעבר של באר־שבע בנבחרת, שחזר העונה הביתה לאחר חמש שנות „גלות".

בן ושמו יוני

אלון, נשוי לנילי, ואב לשירי בת 7 ויוני בן שנתיים וחצי. חזר הביתה לאחר שלדבריו השתנו נתוני יסוד בהנהלת הקבוצה. ואגב, יוני, נקרא על שם יוני נתניהו ז"ל, מי שפיקד על מבצע אנטבה (יוני 1976) שבו שוחררה גם אשת המאמן, בילי, מזכיר לאלון את אחת התקופות הדרמטיות בחייו. הדבר היה ערב הופעת נבחרת ישראל בגמר האולימפי של מונטריאול, ורק כשנסתיים המבצע בהצלחה הצטרף אלון ברגע האחרון לחבריו בנבחרת.

לקבוצה הבוגרת של הפועל באר־שבע צורף בן־דור, על ידי משה ליטבק ב־1969. עד מהרה נתגלה כמנהיג על המגרש, ושותף לא מבוטל לזכייתה של הקבוצה בשתי אליפויות (1975, 1976). „כיום אנו מנסים לבנות את אפרים ודידי כמנהיג. אבל, בינתיים, לאחר שכושרו נחלש עקב המסע לאוסטרליה ולניו־זילנד, הוא מתמקד יותר בחזרה לכושרו" – אומר אלון.

כאשר עזב את באר־שבע (1979), עקב סכסוך כספי, עקרוני במידה מסוימת, עשה אתנחתא של שנתיים בבית"ר המקומית. עונה ראשונה כשחקן־מאמן, ולאחריה כשחקן.

בשנתיים הבאות חיזק את מעוז ההגנה של הפועל אשקלון הארצית, ואשתקד עשה זאת במרמורק תחת שרביט האימון של רוני מוסקוביץ, חברו לשעבר בסגל הפועל באר־שבע. שם הכיר גם את החלוץ המושאל יובל אוחנה, התרשם ממנו, והחליט להחזירו לבירת הנגב, כאשר נקרא לתפקיד עוזר המאמן.

האם תלה בן־דור סופית את נעליו כשחקן לאחר 14 שנות פעילות פוריה כשחקן בקבוצת בוגרים בנבחרת?

בן־דור: „הסיכום היה שאני מגיע ממרמורק עם כרטיס ביד לכל מקרה. אני מאוד מקווה שמקרה חרום כזה לא יהיה. בינתיים נדמה לי שהקבוצה נמצאת בדרך הנכונה. והתוצאות מדברות בעד עצמן. אני מקווה שאכן תליית הנעלים היא סופית".

חישול לעתיד?

העונה הזאת גם מחשלת אותך לקראת אפשרות שתהיה מאמן הקבוצה בעתיד?

אלון: „יתכן. בינתיים אני נהנה לעבוד עם נחום סטלמך, ומשיתוף הפעולה איתו. הוא בהחלט מאמן מנוסה שיש לי הרבה מה ללמוד ממנו, ובעיקר בהיבט הקשר בעבודתו הפסיכולוגית עם השחקנים. הוא עושה רבות ליצירת אווירה בריאה בקבוצה.

לאווירה הבריאה בקבוצה, ובעקבותיה לשובם האקטיבי של האוהדים, תרמו רבות, לדעת אלון, גם היו"ר שהתפטר, צודי רבש וחבריו. „צודי היה זה שהפציר בי לא לפרוש איתו. הוא אמר שחשוב מאוד שאמשיך. גם הרצון להמשיך לעבוד עם השחקנים, הנחה אותי להעתר לבקשתו של צודי, ולא להיות מושפע מעניינים שבהנהלה" – אומר בן־דור.

פרט ליובל אוחנה השתלב העונה בהרכב הראשון גם המגן השמאלי אהרון נגן, שהוא אחיינו של המנהל החדש, דוד נגן. אלון ונחום עוקבים בעקביות אחר המתרחש בקבוצת הנוער, ונמצאים בקשר מתמיד עם מאמן הנוער, מאיר הלימי. מאיר אלמליח, משה בן־שאנן ואבי חיון (המשחק כבר במדי גל), נמצאים על הכוונת.

אולם דומה כי אלון עוקב בעניין מיוחד אחר מוטי דהן (18 וחצי), שחקן אלגנטי ותכליתי שכבש לעצמו מקום במרכז ההגנה של הקבוצה. אומר בן־דור: „אני מסכים שיש מספר נקודות רופפות בסגנון משחקנו בעיקר בנושא שיגור כדורים ארוכים. בעניין זה עולה מוטי עלי, שכן הוא בועט בשתי רגלים, בעוד שרגלי החזקה היא הימנית. אני מנסה לגנוז אותו לכוון הדברים החיוביים שבמשחקו במקביל לפיתוח תכונותיו האישיות".

למרות שלדעתו הקבוצה נמצאת בדרך הנכונה, סבור אלון בן־דור שיש עוד הרבה מה לעשות בנושא שיתוף הפעולה בין שחקנים ותיקים לצעירים בשלב זה. לדבריו, נושאים בעיקר העול בנושא, שדרה של הקבוצה מריו זוכוביצקי והקשר משה אבגוזיר.

מומלץ בשבת:

מכבי תל־אביב – בית"ר ירושלים

אלכס פרלסמן

ההתמודדות בין מכבי ת"א לבית"ר ירושלים היא המשחק המומלץ שלנו במחזור הליגה הלאומית, בשבת. כדאי יהיה לבוא ולצפות בה. היא תעמת שתי יריבות שיש להן פוטנציאל גבוה, לא רק בגלל השחקנים הבין־לאומיים הרבים שבהרכביהן אלא משום שמאז ומתמיד התלוו למפגשים ביניהן מטענים רבים של יוקרה. כך יהיה גם בשבת, כשמכבי ת"א תעשה מאמצים עליונים להנחיל לשניה בטבלה, הפסד בכורה העונה.

אם אמת־המידה העיקרית לבחינת ההתפתחויות שיתרחשו בשבת על כר הדשא, היתה היכולת שהציגו השתיים בשבועות האחרונים – אין ספק שהירושלמים הם „פייבוריטים" ברורים לזכייה בשלוש הנקודות. שלמה שירזי, אלי אוחנה, אורי מלמיליאן ה„אזולאים" דוד ונתן וחבריהם, נמצאים ב„פורמה" טובה ושועטים קדימה גלים־גלים, תוך כיסוי נכון של הקשרים הנסוגים.

מכבי, לעומת זאת, חורקת במידה מסוימת. למרות 4 השערים שכבשה בשבת האחרונה, לרשת מכבי פ"ת.

אבל אפשר שמחרתיים תהיה „אופרה אחרת". החלמתו הצפויה של הבלם האחורי, אבי כהן – שגם כאשר היה בהרכב לפני שבועיים־שלושה ניכרו בו אותות הפציעה – תניב שיפור מוראלי ומקצועי בחוליה העורפית. אין סיבה שמוטי איוניר לא ימשיך לגלות את התלהבותו וחדות מחשבתו וכישורותיו, שהובילו אותו לפיסגת „מלך השערים", ואילו אלי דריקס בחזור, מציג סימנים של התאוששות. משחק הראש המצויין שלו עלול להוות סכנה לשערו של אורי מיסת.

נכון שמגיניה האיטיים של מכבי יתקשו לעצור את אלי אוחנה ויתכן שייאלצו לבצע עליו עבירות רבות בטווחים הקרובים לשערו של בוני גינצבורג. כאן יהיה משקל רב לכושר המשחק בו ימצא שוער הנבחרת. הוא מסוגל להתעלות, ואז יתקשו בועטי כדורי העונשין של ירושלים, להכניעו.

אני צופה משחק שקול ושווה כוחות, עם אפשרות הכרעה על חודו של שער, לזכות אחת המתמודדות.

לא רק „מבט ספורט"

אברהם שרון

העיסוק התכוף, העצבני והגורלי שבמי־לוי טפסי ה„טוטו", ההמתנה הבוססת לתוצאות משחקי־השבת, ההאזנה הרצופה ל„שירים ושערים", הויתור על הקולנוע במוצ"ש בגלל „מבט ספורט" – כל אלה ספורט, אבל לא רק ספורט.

ספורט זה לא רק הבותרות המסיטות, הקנטרניות, השופטות של מדורי ספורט בעתונים מאוד מסויימים.

ספורט זה לא רק ההתקהלות והנדישה והצביאה וההתכבות ביציעי האיצטדיון או ההיבל; לא רק השפה המיוחדת רק למותבי המדור לספורט ולקוראיו; לא רק הלשון העורפת, המבסתת, הבוטה והחותבת; לא רק תיוך המנצחים וזיעתם המתוקה, לא רק ניצנוץ המדליות ורשימת ההישגים.

ספורט זה גם השוער הבבוש בשתיקת כניעתו, דמעת הסתרים הזולגת פנימה אל ליבו של מאמן מובס, ההתחלקות על הקורה הצרת באולם ההתעמלות, אי־היכולת לעמוד בבובד המשקל, הפסילה על סף הרף, החטאת הכדור את התישוק, העילפון במרתון, התקר בגלגל אופני המירוץ, הסירוב של הסוס לעבור את המכשול.

ספורט זה גם ההליכה להנאה, תילוע העצמות, עיסוי השרירים, הנשימה הנכונה, תלוקת משאבים הניונית, גבונה, טיול קצר על המדפסת, כפיפות הגו וזקיפתו, פשיטת ידיים לצדדים, ניתורים קלים.

ספורט זה גם, ואולי בעיקר, תודעת הטיפות, אי־תניון, החובה לתזין את הנוף, מבר קד ופשוט, בתומריסרוים וירוקים, בתנועה מתמדת.

ספורט זה גם המקום השני, הפחות נוצץ, הפחות מצוטט, הפחות נפוץ כפי ילדים מעריצים, אוספי תתימות.

ספורט זה גם כשאני קם עכשיו מן הכסא, מנקת את השולחן והולך או־טו־טו להביא לחם לשכנת חולה.

שחור ויפה

משה דור

כימים אלה יצאת כארה"ב ביונראפיה חדשה של ג'ו לואיס, המתאגרף הכושי הגדול, פרי־עטו של פריס מיד. הזמן האכזרי אולי בבר עימעם את שמו של "המפציץ החום" בתודעת בני דורנו, או למחות הצעירים שבהם. תבל אם בן אירע. ג'ו לואיס היה אלוף העולם באיגרוף במשקל כבד, אבל הוא גם היה אדם הראוי להוקרה בזכות עצמו. וזה, אולי, חשוב לא־פחות.

היום מצלצלים תדכרים אחרת. שחורי־העור הם חלק בלתי־נפרד מנופי הספורט האמריקני, ולא רק מהם. אז, בשנת 1934, כשהחל ג'ו לואיס בן ה־20 את הקאריירה המקצועית שלו, שלוש שנים בטרם זכה באליפות העולם, כמעט שלא היו אתלטים שחורים בולטים בספורט של ארה"ב. צריכות היו לעבור שנתיים לפני שג'סי אוונס נחל את נצחונותיו המזהירים באולימפיאדת ברלין, למרבה תמתם של האדונים הנאצים. הצבע הלבן שלט בכל אתר ואתר.

מאז נתקבלו חוקי המארקיז מקווינסברי, בשנות השבעים של המאה הקודמת, ועד לג'ו לואיס – מספר לנו כריס מיד – היה רק אלוף שחור אחד במשקל כבד, ג'ק ג'קסון השנוי־במחלוקת. לואיס צריך היה להתמודד לא רק עם תאפליה הנזעית „הטבעית", אלא גם עם השחיתות והבינוניות של האיגרוף בשנות השלושים. והוא פרץ אל אותו אינרוף כרוח רעננה. מתר תאליפות נדד בשנים ההן ממאקס שמלינג לג'ק שארקי, לפרימו קארנרה, למאקס בר, לג'ימי ברדוק, לותמים שלא היו מסוגלים לנצח בעקביות.

ג'ו לואיס נכנס לעולם לבן זה ובתוך 18 חודש המך את הקערה על פיה וכבש את לכה של אמריקה. הוא ניצח ב־27 קרבות רצופים – וב־23 מתוכם בנוק־אאוט. אומנם, הוא הפסיד, לגודל התדהמה, לשמלינג ביוני

המפציץ התום ג'ו לואיס

1936, אך הביס לפני כן ואחרי כן את כל חמשת האלופים הקודמים. את שמלינג עצמו היכה בקרב־הגומלין המפורסם ביוני 1938. לואיס הגן על התואר 19 פעמים במרוצת ארבע השנים הראשונות לאחר שזכה בו ו־25 פעמים בסך־הכל עד שפרש מהזירה ב־1948.

האמריקנים אוהבים מנצחים – ומי, כעצם, אינו אוהב אותם – וביחוד הם אוהבים מנצחים היודעים לנצח בחן ובכבוד. לואיס היה כזה. שוב ושוב הפגין כלפי יריביו המובסים את רגש־האהדה הבלתי־מזוייף שלו, את הנינותו הכנה. הוא גם השכיל להפסיד יפה. אפילו אותו קרב הרה־אסון, שבו ניסה לשוב אל האיגרוף 17 שנה אחר הופעתו המקצוענית הראשונה והובס בידי רוקי מארציאנו הצעיר, לא גרע מזוהרו.

חודש ימים אחר פרל הארבור, כשנכנסה ארה"ב למלחמת־העולם השנייה, התגייס ג'ו לואיס לצבא והועלה על נס כמופת של פאטריוטיזם ואחדות האומה האמריקנית. האמריקנים השחורים אהבו אותו מפני שראו בו את בא־כוחם המתגבר שוב ושוב על האדם הלבן. האמריקנים הלבנים אהבוהו מפני שהיה לוחם אמיץ והגון. אפילו יותר מאשר פול רובסון ומאריאן אנדרסון, שייצגו את בהי־העור על הבמה, נחשב ג'ו לואיס בעיני הלבנים כשליחה של אמריקה השחורה.

היו אינטלקטואלים שחורים שלא ראו בעין יפה את בחירתו של מתאגרף לסמל של גזעו על־ידי אמריקה הלבנה. הם היו מעדיפים סמלים אחרים, יותר רוחניים ויותר מיטיבים לבטא את יסוריהם של השחורים, צורכיהם וגישותיהם. אבל מיד טוען, כי הישגיו של לואיס בזירה והתנהגותו המופתית מחוץ לתחומיה, הם שהכריחו את אמריקה הלבנה „להסתכל" באדם השחור, ששוב לא היה נעלם מן העין, ולשבת את אשר ראתה. ג'ו לואיס סלל את הדרך להתקדמותם הרצופה של השחורים משפל המדרגה אל שוויון־הזכויות.

פטור בלא "נקודה יהודית" אי אפשר. נצחונו של ג'ו לואיס השחור על מאקס שמלינג הגרמני, שברכתו האישית של ה"פיהרר" מלווה אותו ב„מלחמתו נגד הגזע הנחות", היה – בגלגולו הפסיכולוגי – נצחונם של המוני יהודים. החסד הזה נשמר לו בלבבות רבים. הוא מת באביב לפני ארבע שנים.

יכולת טיפול

ב„גלין ההבקעות" [illegible] שעדי־ליגה, ויעקב [illegible] של נבחרת ישראל כמו קרשות גביע העולם. [illegible] מתנים את הציון „מצויין". [illegible] ועגה, מקרוב ומרחוק, [illegible] בדיוק רב, לרוב [illegible] [illegible]

טמפרמנט

איכתלוק. שחקן־נשמה, מבטא זאת על המגרש, בדרך מיוחדת רק לו. לוקח ללב כל החטאה. ממהר ללטף ולנתם חבר ש„פיספס". לא „משתולל" אחרי הבקעת שער. מבצע רק חיבוקים צנועים. זו דרכו להביע שמחה. לעולם לא יפגע ביריב בכוונת תחילה. וקבל בהכנעה כל פסיקת שופט, [illegible] לא בכדי [illegible]

מה עשה ארמלי מול שמשון!

	מחצית ראשונה	מחצית שנייה
בעיטות למסגרת	2	2
בעיטות לא למסגרת	0	0
מסירות מדויקות	6	21
מסירות לא מדויקות	0	0
תקולים מוצלחים	0	[illegible]
תקולים לא מוצלחים	3	[illegible]
ספג עבירות	[illegible]	[illegible]
עבר עבירות	0	0
נגיחות	[illegible]	[illegible]
בעיטות עונשין	[illegible]	[illegible]

[illegible]

לפני כניסת השבת...

שר הבטחון, יצחק רבין, יודע שעליו להיזהר במצוות שבת. משחק הטניס, עם רעייתו לאה, במסגרת מפעל „הכל נשאר במשפחה", חייב היה להסתיים מהר, לפני כניסת השבת. „תסמכו עלי, אני יודע" אמר השר למקורביו.

בוכור נגרם משבר ממשלתי בעקבות פרשת הגעתם של מטוסי אף.15 בערב שבת. רבין, או ראש הממשלה, נאלץ להתפטר. ובכן, למרות שזכה במשחק נגד בני משפחת בייטל, ויתר על המשך ההופעה בסיבוב הבא, שנועד להתקיים בשבת...

רבין חובט. רק לא בשבת... צילום: אורי קובה

מסביב לכדור הארץ – על גלגלים

ריק הנסן (בתצלום) ספורטאי קנדי נכה, מקיף את כדור הארץ על כסא גלגלים ויגיע לישראל היום, דרך ירדן. את מסעו – במסגרת מסע פירסום ליריד „אכספו 86" שיהיה בוואנקובר על הנושא „אדם בתנועה" – החל במארס. חצה את ארה"ב לאורכה ועבר מבריטניה לצרפת, סקנדינאוויה, צפון־אפריקה, מורח־אירופה כולל בריה"מ. ריק ינוע על כסא הגלגלים מירושלים לתל־אביב, במסע של 6 שעות מלווה בידי קבוצה של ספורטאים־נכים מאיל"ן. בתכניתו לעבור 4 יבשות, 34 מדינות בתוך 19 חודש ולהביא לתודעת הציבור מהו הפוטנציאל הטמון בנכה. לפני 12 שנה נפגע ריק בתאונת דרכים ורותק לכסא הגלגלים, ומאז השתתף ב־19 מרתונים והיה הספורטאי מצטיין של קנדה ב־1983. כן השתתף במירוץ האולימפי הראשון על כסאות גלגלים, אשתקד בלוס־אנג'לס.

מסיבת סיום ההשמצות

החברים של יוסל'ה מירמוביץ, ויש לו הרבה חברים, ערכו לו השבוע מסיבה בפאב „המסבאה" בתל־אביב. „מסיבת סיום ההשמצות", קראו לאירוע בו השתתפו, בין היתר: עמוס אטינגר שכתב לכבודו של יוסל'ה מקאמה וג'וקי ארקין שקרא אותה, דן פתיר, יועץ ראש הממשלה לשעבר וחבר ותיק, שהגיע לביקור־מולדת מוואשינגטון, דובי גל, שייקה אופיר, חיים חברפלד, שייע גלזר ואברמל'ה במדורי.

„אל תתפלא שעדת הזאבים נעצה בך שיניה, הרי זו ארץ האוכלת מאמיה ומילים כמו 'לפארגן' ו'מאברוק' ו'לא נורא', מזמן אבדו מן המילון של זו התבורה...", כתב אטינגר במקאמה שהוקדשה למירמוביץ, באהבה מכל חבריו. „וגם אם הפסדנו וגם אם זה כואב, אנחנו מבקשים שאל תקח הכל ללב", ביקש אטינגר, בשם כולם.

אבל נראה, שלמרות תבקשות, יוסל'ה לוקח ללב ועוד איך: „זה מעודד שיש כל־כך הרבה אוהדים שמסתייגים מכל ההשמצות וכתבות־השיטנה ואני שמח שהם מצאו לנכון לחגוג. אבל אני במקרה נמצא כאן, אני לא אוהב את ההפגנות האלה", הוא אמר.

לשאלה אם הוא שמח היום, ענה מירמוביץ: „איזה שמחה על הראש שלי? זה אולי משמח את האחרים שרוצים לגמור עם ההשמצות, אבל ישנם כאלה שימשיכו ונצטרך לעשות עוד כמה מסיבות..."

(אירית רותם)

יוסל'ה במסיבת, ליד מנות חגיגה. צילום: הנס אנגלסמן.

סמנטה הסודית

שתי האהבות של איוואן לנדל

לאיוואן לנדל, „הקאפיטאליסט האדום" של ה„ספורט הלבן", יש שתי אהבות, לבד מטניס: כלבים ו[illegible]

בביתו שבארה"ב, יש לו חמישה כלבי־רועים גרמניים. הצעיר מכולם, „ויקי", זכת לא מכבר בפרס הראשון בתחרות „הכלב של אמריקה". בנוסף לתצוגה, שבה הפגין „ויקי" את כישוריו, נדרש בעליו לכתוב במה דברי הסבר (לא יותר מ־50 מלים) בנושא „מדוע הכלב הוא ידידי הטוב ביותר". בין היתר כתב לנדל – ועל כך זכה בפרס נוסף (25 אלף דולאר, מענק כלבו „מייסי'ס"): „'ויקי' שלי נמצא תמיד לידי ואז הנצחונות שלי יותר מרתקים וההפסדים פחות כואבים. מנצח או מפסיד, תמיד אני יכול לסמוך על כך שהוא יהיה לידי".

האהבה השניה של לנדל – ולא ברוך כרגע, מה קודם אצלו למה – היא נערתו, סאמאנטה פרנקל, שעל קשריו עמה שמר עד כה בסודיות מוחלטת. השנים מתכוונים מתאימים לשוב לשם: האי הקאריבי הקטן סט. מארטן, שם מנהל אביה אתר נופש.

לנדל הוא המרויח מס. 1 בטניס. הוא עומד לצבור השנה יותר מ־2 מיליון דולאר – בפעם שניה בקריירה שלו. הוא יהיה איפוא „איש 2 מיליון הדולאר" הראשון בתולדות הטניס.

שלמה ניאזוב, נצחון על אחר „בעל עבר מפוקפק"...

שלמה – ב„תנ"ך של האיגרוף

צריך להיות יותר מטוב, כדי להיכנס ל„רינג", הירחון האמריקני המכנה עצמו „התנ"ך של האיגרוף".

בגיליון דצמבר, דיווח „רינג" בלשון תמציתית, על אלוף ישראל, שלמה ניאזוב, העושה עתה את צעדיו הראשונים בזירת המקצוענים בארה"ב. עובדה זו רק מעידה ששלמה אכן ממקד אליו תשומת לב לא מעטה.

וכך דיווח „רינג" על נצחונו המרשים של ניאזוב (שלישי ברציפות במסגרת החדשה, שבה בחר ללכת, הדיווח – בסגרת בתצלום):

„שלמה ניאזוב, 136¼ (ליברות; 61.300 ק"ג), מתל־אביב ודרך ברוקלין, השכיב (וזכה) בנוק־אאוט טכני על אחד מארווין ג'ונסון (יריב עם רקע מפוקפק), 141¼ (63.560 ק"ג), מפילדלפיה, לאחר 1:01 דקה בסיבוב הראשון מבין ארבעה שתוכננו. שפט: פראנק קאפוצ'ימו".

הקרב נערך ב„מלון קאזינו טרופיקאנה", באטלנטיק־סיטי – זירה רבת־יוקרה ועמוסת־פעילות, באורח מתמיד.

וכל רצונו של שלמה – להמשיך ולהופיע ב„תנ"ך" הזה של עולם האיגרוף.

מיטווח חדש

במעמד נשיא המדינה חיים הרצוג ושר הבטחון יצחק רבין, ייחנך ביום בשבוע הבא, 18 בדצמבר, המיטווח האולימפי הלאומי של ישראל, שייקרא על שמו של יגאל אלון ז"ל.

המיטווח הוקם בהרצליה, מאחורי ביה"ס „אורט". השר רבין, נמסר מבבר, סייע לא מעט בגיוס כספים למטרה זאת, בארה"ב. בטקס ישתתפו עוד ראש עיריית הרצליה אלי לנדאו ויו"ר הועד האולימפי יצחק אוסק. גב' רות אלון תסיר את הלוט.

סמל המיטווח האולימפי הלאומי

ח"כ גולדשטיין וגיורקא קואז

אבא שפיר ובן מתאגרף עוז

בדרך לתואר

מנצ'סטר־יונייטד. סוללה של כוכבים שאין לה דוגמא באיים הבריטיים. 18 שנה חיכתה לתואר, ועכשיו היא בדרך אליו. אם מישהו לא ישכח בדרך את הקומבינציה שבין הכשרונות והיישום בשדה המשחק – יהיו ה„האדומים" מ„אולד טראפורד" אלופים. האיש שמאחורי ההצלחה – רון אטקינסון. פרשיות האהבים שלו לא הפריעו למועדון...

אבי מלר

אם וכאשר תוכתר העונה מנצ'סטר־יונייטד כאלופת אנגליה, חדי שלא יקח זמן רב מתגיגות הנצחון והשמפניה הזורמת במים בהיכלי „אולד טראפורד" – עד שמול עיניו הקורנות של המנהל, רון אטקינסון, תופיע, בסו חזיון „סאטה מורגנה", דמותו של גורדון סמית.

גורדון מיז גורדון סמית היה ונשאר כדורגלן סקוטי לא רע, אבל די אלמוני. הזרקורים כמעט ולא כוונו אליו בלל, פרט לאותו רגע דרמטי, בלתי נשכח ב„וומבלי" של גמר הגביע האנגלי 1983. קבוצתו הקטנה והצנועה, ברייטון, הצליחה איכשהו, בדרך ללינת המשנה, להגיע לגמר. מולה התייצבה מנצ'סטר־יונייטד המפוארת בכל עוצמתה. אין לכם מתכון טוב יותר לגמר חד סטרי וברור מלכתחילה.

סאירך, אין גם הזדמנות טובה יותר לסנסציה הלקוחה ממש מספרי האגדות. הברייטון, הלבלוכית הקטנה מהחוף הדרומי של אנגליה, כמעט כמעט הפכה לנסיכה, אלמלא אותו גורדון סמית, הנהג שנ־עץ מקל בגלגלי הכרכרה המוזהבת שניות ספורות לפני שהשעון צלצל חצות...

ברייטון הובילה 1–0. „וומבלי" עצר את הנשימה, אבל היונייטד השוותה ואף עלתה ליתרון 2–1, בשער מספרי אבנר כרמלי שכבש ריי וילקינס. ה„שדים האדומים" כבר החלו לחלום על הפרמיות, בשגארי סטיבנס (כיום בטוטנהאם) הישווה ל־2–2 בדקה ה־86. 29 דקות בהארכה היו „פרווה" לחלוטין, אבל הדקה ה־120 והאחרונה היתה שווה סצינה בסרט של היצ'קוק.

ה„שחף" מייקל רובינסון השתחרר מהצבת של הגנת היונייטד ושלח כדור־זז לגורדון סמית, עמיתו לחוד. מכדורים כאלו קורצו כד"כ נצחונות מונומנ־טאליים. סמית היה בדרך לאחר שכזה. בודד ומאו־שר הוא כידרר, הגיע לרחבת הדיו־ב, וראה את השו־ער גארי ביילי יוצא לקראתו.

על השעון נותרו 10 שניות. בתא העיתונות של „וומבלי" החלו הכתבים לחשוב על הכותרות הסנ־סציוניות בעיתוני המחר. סמית בעט..ישר לגופו של ביילי. על ברייטון לא שמע מאז איש. יונייטד ניצ־חה במשחק החוזר 4–0, וזכתה בגביע. בגביע הצד־קה, בגביע האנגלי 85, והיא בדרך לאליפות ראשו־נה זה 18 שנה.

בדרך ללשכת העבודה...

רון אטקינסון חייב לגורדון סמית לא רק את הזכייה הזו בגביע – כי אם, למעשה, את כל ההור־מניות וההצלחות שנמלו כחיקו ב„אולד טראפורד" מאז ועד היום. שכן, אם היה כדורו של הסקוטי נוחת אי־שם כשיפולי הרשת של מנצ'סטר – היה רון אטקינסון צריך לסגות תוך ימים ספורים ללשכת העבודה. במועדון הכדורגל המפואר והגאה כיותר בבריטניה לא היו נותנים צ'אנס נוסף למנהל שהובא במיוחד כדי להחזיר עטרת לישנה ולמלא את הא־רון בגביעים ותארים, והמסיים את העונה השלישית שלו כעני בפתח, בחוסר־כל.

תשאלו את דייב סקסטון, מנהל אנגליה הצעירה, והוא יספר לכם כיצד הראו לו כ־81' את הדרך החו־צה מ„אולד טראפורד" לאחר... שבעה נצחונות רצו־פים בליגה, משום שליונייטד כבר לא נותר סיכוי לכבוש את התואר.

וכך, במקום חשש לגורלה של המשכורת הבאה, מצא אטקינסון את עצמו מכריז לאחר המשחק החו־זר עם ברייטון: „אנו מקווים להפוך את הנצחון הזה לתחילתו של משהו גדול". אלו לא היו דיבורים כעלמא, כפי שיעידו לא רק ההישגים וטבלות הלי־גה מאז, כי אם חשבון הבנק, וכעיקר – פנקס ההמח־אות של היו"ר היזמרתי של מנצ'סטר־יונייטד, מרטין ארוואדס. אעפ"י שער ל„קכלה" הראשונה שלו הו־ציא אטקינסון מיליונים, ושיחק בשוק הרכישות וההעברות כמהמר רולטה אחורתחית, הביאה הזכייה בגביע האנגלי ב־85' לתיאבון מוגבר ולפתיחות ידו הקפוצה של נובר המועדון.

אטקינסון, המנג'ר המסמל אולי יותר מכל את ה„דולצ'ה ויטה" של המנהלים המצליחים והססגוני־ים באנגליה. עם הסיגר הנצחי כסה, כוסית השמפניה התוססת ביד, והרון לזאגיות המופגנת, שלמרבה הס־לא לא סגמה בתדמית או בקריירה – הוא עזב את אשתו לטובת ברונטית צעירה, ולאחר פרשיות אה־בים עסיסיות במסעות הקבוצה כעולם הגדול ולעומ־תו – פוטר טומי דוקרטי מן המועדון לאחר חשיפת קשריו הרומנטיים עם אשת המעסה, ומלקולם מק דונלד, אולץ לפרוש מפולהאם משום שנטש את רעייתו ר־5 בנותיו לטובת נערת קבלה כמלון לונדו־גי) – ידע כי הצ'אנס שלו „ללכת בגדול" הוא „עתה או לעולם לא".

כל שיאי ההכנסות

את התוצאה ניתן לראות היום בספרי החשבונות ובכל משחק שבו נוטלים ה„שדים האדומים" חלק. ב־1984 שברה מנצ'סטר־יונייטד את כל שיאי ההכנ־סות בכדורגל הבריטי. ממוצע הצופים שלה בבית, יותר מ־45 אלף למשחק, ראג לבן. 1,751,200 לישי"ט נרשמו בסוף העונה כר ו ו ח של המועדון, לאחר ניכוי כל ההוצאות. ועל המגרש מסתובבים היום ב־10 מיליון לישי"ט בתוך הגוסיות הארומות של המועדון. רק שני שחקנים, גארי ביילי ואותור אלביסטון, נותרו בצוות אותו ירש אטקינסון מסקס־טון. אליהם נוספו ג'ון גידמן, דמי סוס בריאן רוב־סון, סול מקגראת, פרנק סטייפלטון, אלן ברזיל, פיטר בארנס, גורדון סטראכן, יספר אולסן, וקווין מוראן – כולם שחקני רכש – ומייק ראקסברי, גרה־אם הוג, נורמן וייטסייד, ומרק יוז שעברו את כור ההיתוך במועדון עצמו.

אבל הסיפור של אטקינסון והיונייטד הוא גם זה של שלל השמות והכוכבים שהיו, נרכשו, נסברו והלבו כשנות „בהונתו".

ריי וילקינס, ארנולד מיורן, מיקי תומאס, גארי בידלס, ארתור גרהאם ואנרי דיצ'י –שייבים לקט־גורית „שבירי החרב" שעשו את שלהם ושוחררו לדרכם. לו מאקארי, גורדון מקווין, מרטין בוקאן, סמי מקילרוי, דייויד מקרידי, ג'ימי ניקול, אשלי גריימס, וסטיב קופל הם „גולי" יונייטד מקודיים.

סרט לגרייסס, הוג, ודיצ'י – כיבבו ומכבבים כל שוכני הרשימה הארוכה והמפוארת הזו במדים הבי־נלאומיים של נבחרותיהם השונות. זוהי, פשוטו במ־שמעו, „סוללה" שאין לה אח ורע. העונה, בנראה, היא גם מצאה סוף־סוף את הצוסן או ה„בימיה" בין הכשרונות המוסלגים של מרכיביה. על ה„קור" הזה יזנקו ה„שדים" מן הפוסנציה שעל הגייר ועד לפס־גת הליגה. הם יישארו שם, בתנאי שמישהו לא יש־כח את הקומבינציה בדרך.

כדאיין רובסון: המוח של ה„יונייטד"

פסטיבל כדורגל – אנגלי יותר מאנגלי

רוצים לראות את „השדים האדומים" בפעולהו – בואו לחנינת הבדורגל האנגלי, עם „מועדון מטיילי מעריב". לא סתם חגיגה – ממש פסטיבל, אנגלי יותר מאנגלי – ו„מנצ'סטר יונייטד" היא ה„בובבת" שלו.

בראש ובראשונה: העיתוי. החוויה הגדולה היא בתקופת חג המולד, בה מתקיימים 4 משחקים ב־10 ימים ונתרצים גורלות בליגה המרתקת בעולם.

נסו לדמיין עצמכם ביציע הססגוני ב„אולר טראפורד" – רועש וגועש. במשחק עם טוענת אחרת לבתר וידיבה מושבעת, ארסנל הלונדונית. גמר הגביע ביניהן (1979) היה אחד הדראמטיים בהסטוריה (2-3 לארסנל בדקה ה־90). ה„שרים" רובסון, סטייפלטון ויוז מול „התותחנים" סאנסום, וודקוק וצ'ארלי ניקולאס המופלא.

לא תספיקו ללקק את השפתיים והאצבעות, וככר מתבה לכם מה שיבול היה ללא ספק להיקרא „קרב העונה". האלופה, אברטון, עם כל כשדונותיה, מארחת את היונייטד ב„גודיסון פארק" בליברפול. מנצ'סטר רוצה את התואר של המיליונרים! – לא רק שאברטון לא מוותרת עליו בקלות, במשחק הזה היא תנסה גם לגמול על ההפסד בגמר הגביע האנגלי האחרון (0-1). בקיצור, 90 דקות של סופרלטיבים.

וזה עוד לא הכל: ב„סטאמפורד ברידג'", איצטדיון הליגה הלונדוני המפואר ביותר, ממתין לכם „דרבי" קלאסי בין בעלת הבית, צ'לסי, לבין „תרנגולי" טוטנהאם הנוצצים. שילוב של יוקרה עידונית ושאיפות להמשיך ולנשום אוויר־פסגות.

בין לבין – סיור מאלף בהיכל הקודש של הכדורגל העולמי, „וומבלי", ואת לונדון המעטירה על כל מכמניה.

ה„שיירה" יוצאת לדרך ב־19.12. פרטים בטלפון 207־439–03.

אטקינסון
נידסן
אלביסטון
מקגראת
סטראכן
רובסון
ביילי
ווייטסייד
מוראן
סטייפלטון
יוז
אולסן

כדורסל+

משה לרר

דראזאן, במדי יוגוסלאוויה, עם הלשון בחוץ, עושה צחוק מכולם...

מכבי בגבס

אני לא יודע בדיוק מה עשה לי ג'ונסון ליר הבוחל המערבי בשבוע שעבר. אולי החפלל לנצחון – בלעריו – בזאנרב; אולי התפלל להסרת הגבס עד למועד המשחק עם ריאל מדריד. בא הרופא ואומר לו: את זאגרב בבר החמצת, וצפוי לך עוד משחק. זה נגד ריאל. ומכבי עם ג'ונסון בגבס, זה כמו מכבי בגבס.

תאור האדום נדלק כבר במשחק הגביע עם אליצור נתניה. זה שוילי סימס לא הצליח בעוד קליעה־שלוש־נקודות – זה עניין למזל. אבל בזאגרב היה כבר ברור שבלי לי – אין סיכוי.

והערב, בהיכל הספורט, מול ריאל, זה יהיה בלי לי.

לו היה זה המשחק האחרון בעונה – היו כולם אומרים: הולכים על כל הקופה, וגם על היד של לי. במלים אחרות: אם סבור מישהו שלמכבי אין סיכוי בלי לי – אפשר היה לסכן את היד. אבל איש אינו רוצה לחשוב אפילו בכיוון הזה. בריאות השחקן חשובה מכל ובאה לפני הכל, אפילו לפני המשחק. כיוון שכך – נותר למכבי רק להצטרף לתפילתו החרישית של ג'ונסון, שמשחק הערב יעבור בשלום וכי עם חידוש המשחקים, בסיבוב השלישי, יוכל כבר לי ליטול חלק, כאילו לא אירע דבר.

תפילה חרישית ליד הכותל. צילום: שאול מזרחי.

פטרוביץ'

מלה אחת בלבד. ביוגוסלאוויה לא עושה רושם מי יודע מה. יש שם אלפי פטרוביצ'ים, אולי יותר מאשר כהנים ולויים אצלנו. אבל פטרוביץ' כזה – יש רק אחד. דראזאן.

בימים אלה, כאשר עתונים ועתונאים מתלבטים בבחירת „כדורסלן השנה", לא קיים בשוק האירופי היצע מי יודע מה. שניים־שלושה שמות בולטים וכל השאר – כדורסלנים מהדרגה השניה. כאשר נתבקשתי, השבוע, על ידי המגזין האיטלקי רב־היוקרה „גיגאנטי דל־באסקט" לדרג את השלישייה הראשונה שלי – הצבעתי כך:

מספר 1 – דראזאן פטרוביץ';

מספר 2 – ארווידאס סאבוניס;

מספר 3 – פרננדו מארטין.

לא אסתיר. ההחלטה שלי גובשה 12 שעות אחרי המשחק ציבונה – מכבי בזאגרב. בבוקר שלפני המשחק עוד התלבטתי. בשנה שעברתי בחרתי בסאבוניס. אבל אחרי ההצגה המושלמת ביום ד' שעבר התלטתי: דראזאן.

כל תיאור שלי – יפול מרמת הביצוע שלו באולם. הוא אמן ויש צורך ברב־אמן כדי לתאר את מעלליו. עם כל הצניעות – אני יכול רק לנסות. לא בטוח שאצליח.

דראזאן פטרוביץ' הוא מסוג השחקנים שהייתי רוצה לראות אותם על תספסל שלי. הייתי עושה כל נסיון לרכוש אותו, אפילו תמורת סכום־עתק. בכדורסל מסוג כמשחק־צוות, אלא שבכל להקה צריך שיהיה מישהו שיתן את הטון. דראזאן הוא פשוט „טעם החיים" של ציבונה. אותו היא תנסוק לגבהים. בלעדיו – תצלול.

השליטה בכדור – אבסולוטית. יכולת הכידרור שלו – לעתים מול שלושה יריבים שבדרך – נפלאה. הקליעה – מטווחים של ועד שלוש נקודות – מעוררת פליאה. עושה רושם שהוא מחליט מתי ואיך לקלוע.

סיפרו לי שלפני שבועיים־שלושה לא התייצה קבוצה בליגה היוגוסלאווית למשחק עם ציבונה. המועדון, ששחקניו הבוגרים מרדו בו, מסיבות שונות, לא ויתר ושלח את קבוצת הנוער לגוב האריות הקרואטי. דראזאן קלע 112 נקודות..

השופט הטוב יושב ביציע...

בעקבות הערות על השיפוט במשחק רבע־הגמר בגביע המדינה בין אליצור נתניה למכבי תל־אביב שפורסמה ב„מעריב ספורט" למחרת ההתמודדות, קיבלתי שיחות טלפון רבות, כמו גם מכתבים, חלקם מצדדים בהערכתי (שהשיפוט היה גרוע) חלקם מתנגדים. ברשימתי ביקשתי מהשופטים לרדת מן האולימפוס עליו הם יושבים, ואחד הקוראים כתב לי שאני הוא זה היושב על האולימפוס.

אני מוכן לעמוד בכל ביקורת, אך כאשר יש הגזמה בדברי השבח – אני מתחיל לחשוש שמשהו לא בסדר...

ואמנם – אחד המטלפנים העלה על נס את רשימתי והוסיף, אגב כך, „אחה לא יודע עד כמה צדקת". בשטף דיבורו שפך קיתונות על שופטי המשחק, במיוחד על מנשה הרמן („וירובניק לא בל כך אשם"...). לשאלתי מה שמו של הסטלפן – קיבלתי תשובה: „שמי אינו חשוב. אני שופט כדורסל"...

ומה יש לך נגד הרמן?

– „אין לי שום דבר נגדו. הוא פשוט לא יודע לשפוט".

ובכל זאת – מדוע טרחת לטלפן?

– „כדי שבפעם הבאה שוב לא ישפוט במשחקים של אליצור נתניה"...

רק נתניה תשובה לך?

– „כן".

ואתה שפטת במשחקים של נתניה?

– „לא נותנים לי. אני לא שופט לאומי".

מי מפריע לך להיות לאומי?

– „לא יודע, אבל כנראה שידו של הרמן בדבר"...

האם אתה סבור שאתה שופט טוב?

– „טוב, לא טוב. עובדה שאני יושב ביציע והרמן שופט"...

למרות כל הפצרותי – לא נענה האיש ולא הזדהה. אבל זה שהוא בעניינים – אני בטוח. הוא מנה בצורות את המשחקים שניהל הרמן בשתי העונות האחרונות, ידע לומר היכן ומתי שגה. עשר דקות של שיחה. אף מלה טובה על הרמן.

שופט אוהד וגם הגון

ומעניין לעניין – באותו עניין. שופטים.

מדיווחי ועדת המשמעת אפשר לדלות קטעים משעשעים מאוד. ביום ראשון פורסם דבר העונש שהוטל על קבוצת הפועל פ"ת (קנס 30 אלף שקלים) בגין אי הכשרת מגרש למשחק ליגה (תאורה לקוייה). שופט המשחק, יואל חנוכי, בתב בדו"ח ששלח לאיגוד: „תבל שכך משתלשלים העניינים בקבוצה שאני נימנה עם אוהדיה. אך לא אמעל בתפקידי ואדווח על ליקויי התאורה במגרש".

עכשיו כולם יודעים:

א. השופט חנוכי אוהד את הפועל פ"ת;

ב. הוא אדם ישר. ליבו לא מלאו להעלים את העובדה שהתאורה במגרש היתה לקוייה;

ג. איגוד שופטי הכדורסל יודע שחנוכי אוהד את הפועל פ"ת ושהוא אדם ישר;

ד. נותר לראות אם ישובץ גם בעתיד למשחקי הפועל פ"ת.

פיני אחרי הנצחון על גנקו בתל־אביב. מחזיק בידיו את גמדיו מורן ואיילת. צילום: עד אבישי.

מאכילים את מורן ואת איילת

21.05, „מבט לחדשות", שעה טובה לתפוס אנשים בבית. לעתים לא נעים להפריע, אבל כשצריך את מישהו – זו השעה. אפשר את פיני? – קול האשה: „תואיל לצלצל בעוד רבע שעה". הבנתי.

פיני, מה העניינים. רוחצים ומאבילים את הקטנות? – „למה לא. כשיש ערב חופשי מכדורסל, צריך לעזור בבית". גבר נהדר. נותן לה יד.

וחוץ מזה? – „שמע, תל־אביב זה לא חולון ולא חיפה. שם אתה יכול לעבוד על צעירים. כאן חשבתי לתת הזדמנות לעופר פליישר. אבל עם גביע אירופה – זה בקושי הולך. הפועל תל־אביב זקוקה לנצחונות ונצחונות עדיין אי אפשר להשיג עם צעירים. ההישגיות הזאת"...

שבע שנים עברו על פיני גרשון, „יוצא" מכבי תל־אביב, עד שחצה את הכביש להפועל. שנתיים עשה סטאז' בחולון, שנה בגן־שמואל, שנתיים בגליל העליון, שנתיים בחיפה, מכבי. בשנה השמינית – הפועל תל־אביב.

זוכרים את האיומים וההתפטרות בתחילת העונה על רקע שחקני החיזוק. תזר בו. הבין שזה לא חולון או חיפה. כאן זה עסק. ובעסק – כמו בעסק. צריכים לעשות הכל כדי להצליח. מעורבות ראשונה בגביע אירופה, „אם לא לקחת בחשבון את שני המשחקים המצחיקים נגד הקפריסאים". אחרי הנצחון על סאראגוסה כאן, הרגיש שחרב מונחת על צוארו. יצא לשם עם פלוס 12 נקודות, חזר עם מינוס 9. נותרו שלוש בקופה כדי להגיע לשלב רבע הגמר. ארבע קבוצות. מארבע תצא אחת לתצי הגמר. מיז

פיני: „כדי להגיע לחצי־הגמר אתה צריך לנצח את כל הקבוצות בבית ולפחות קבוצה אחת בחוץ. אם כל קבוצה תנצח בבית ותפסיד בחוץ – נותר לקוות שהפרש 10 הנקודות שלנו מהמשחק הראשון עם באנקו יספיק. יהיה עלינו לדאוג לכך שנפסיד ברומא ב־9 נקודות בלבד". חשבון פשוט.

פיני גרשון, 34, בן־גילו של צביק'ה שרף. עונה ראשונה בתל־אביב. עונה ראשונה בגביע אירופה. האם יישאר בתל־אביב? – מוקדם להשיב.

שאלה של גיאוגרפיה

אליפות העולם בכדורסל נתפסת, משום מה, בתודעת הציבור, כמשהו ערטילאי. וכי מה יכול להיות גדול יותר מהתואר

• CHAMPION THE OF WORLD?

התובנה במחשב הציבורי־ספורטיבי מסודרת בצורה המתאימה לכל אומה. מה שבראש סדר העדיפויות שלנו – אינו מתאים לברזיל, ומה שטוב לבריה"מ – אינו תואם בדיוק את המדיניות הספורטיבית של ארה"ב. הכל עניין של גיאוגרפיה, במובן. כך גם בכדורסל.

בישראל, כך דומה, „הרגו" משחקי גביע אירופה (לאלופות, בעיקר) את העניין סביב הנבחרת הלאומית. צריכה להיות פגרה אחת בה (קיץ) או שבועיים־שלושה בחורף, ברצף משחקי גביע אירופה, כדי שהנבחרת הלאומית, המבויישת קמעא, תבקש פסק־זמן, תקום מהספסל ותיכנס לפעולה.

על משרידי אולימפיים לא שמענו ברצינות מאז 1952 (וגם אז בשלנו בטורניר המוקדם) ואילו אליפות תעולם מסתכמת אצלנו בהופעה בודדת, בריו־דה־ז'אנירו, 1954, שם סיימנו במקום ה־8. שנה קודם לכן, חגגנו את „לילות מוסקווה", כאשר הפתענו את אירופה – ולא פחות את עצמנו – במקום החמישי באליפות היבשת הראשונה שלנו.

האמת ניתנת להאמר שאותה הופעה מטאורית במוסקווה 53', היא שהעניקה לנו את טעם החיים האירופי, ככל שמדובר בנבחרת לאומית. המקום החמישי היה מגדל לחיקוי, וחלפו לא פחות מ־24 שנים עד שרלף קליין השווה בליאז' 77' את שיאו של מאמנו ב־53' יעקב שאלתיאל.

אך בעבור שנתיים, בטורינו 79', רעדו אמות הסיפים והעיניים סירבו להאמין. בגמר אליפות אירופה שיחקו, לא פחות ולא יותר, מאשר בריה"מ וישראל.

על דוכן הפרסים ראינו אז את סרגיי בלוב, בארי ליברביץ' וקרזמיר צ'וסיץ'. מדלית הכסף הזאת שמורה היטב בכספת שלנו. אני לא בטוח שבעתיד הקרוב יזדמן לנו להכניס לשם עוד אחת.

נועם בן־ישראל

מה מותר ומה אסור?

השיטות המצומצמות עניינו קור־אים רבים והם היפנו אלינו במה שא־לות בעניין זה. ננסה להשיב עליהן.

● האם מותר להחליף סימונים בהצעה, בסימונים אחרים? (י. בחלון, ס״ת).

תשובה:

א. אם הסימון בטופס המלא זהה לסימון בטורים בשיטה המצומצמת – אפשר להחליף. למשל: הסימון בשיטה שלנו, השבוע, במשחק 11, הוא 1 X, והוא מופיע בכל 9 הטורים. אפשר להחליף סימון זה ל־1 2 או 1 X.

ב. משחקים בטוחים אפשר תמיד להחליף. אם הצענו 1 בשיטה ולכם נראה X – בבקשה.

ג. אסור לשנות את הסדר במשח־קים שבהם מתבצע פירוק השיטה. יש להעתיק במדוייק את הפירוק מההצ־עה המצומצמת.

ד. אפשר להגדיל את הטופס ע״י הוספת כפול או משולש, בתנאי שלא נמלא בטופס אחד יותר מ־432 טורים.

● מדוע לא לרשום בשיטה המצו־מצמת, במשחקים שאתם מציעים 1 X – בחלק מהטורים 1 ובחלק X, ועי־כך לשלם חצי מחיר? (ג.מדן, ת״א).

תשובה:

אסור לעשות ואת מאחר שאפילו אם תנחשו את כל 13 המשחקים, אתם עלולים למעשה „לתפוס" רק 11 (פרס שלישי) ולא פרס שני. כמו שהשיטה מבטיחה. בכל משחק כפול שתעשו ואת, תרדו בדרגת הפרס.

תחזית למחזור 15

1. בני־יהודה – באר־שבע. עימות בין מפתיעות הליגה ושכנות בטבלה. מעט שערים במשחקים שלהן – תיקו.

2. מכבי חיפה – נתניה. ההזדמנות האחרונה של נתניה לעלות לחלק הע־ליון בטבלה. למרות ההבדל בהצגות השבת שעברה – משולש.

3. הפועל פ״ת – שמשון. משחק פתוח בין 2 קבוצות שיורעות כדורגל. 0–0 לא יהיה כאן. משולש.

4. הפועל י־ם – מכבי שעריים. למרות מיקומה בטבלה, הגובע כנראה מקשיי הסתגלות, שעריים משחקת כדורגל. 1, X, או 2.

5. מכבי יבנה – כפר־סבא. המג־רש ביבנה דומה בגודלו לזה שבכפ״ס. יבנה אחרי ירושלים תילחם בכל הכח. תיקו.

6. מכבי ת״א – בית״ר י־ם. מסורת העבר. הביתיות, אבי כהן בהגנה ואיר־ניד בהתקפה מול „הלהקה" הירושל־מית. כל תוצאה לא תפתיע.

7. הפועל ת״א – מכבי פ״ת. מכבי פ״ת נותנת לשחק ומי שנותן להפועל ת״א לשחק – מתחרט. נצחון לת״א.

8. מכבי יפו – הפועל חיפה. נצחון ראשון ליפו.

9. מרמורק – בית״ר ת״א. מרמורק המתאוששת משחקת היטב במגרשה. בית״ר „תורקת" באחרונה. נצחון למר־מורק.

10. הפועל חולון – בית״ר נתניה. קשה מאד לניחוש משום שמדובר ב־2 קבוצות טובות, במשחק גביע (טוטו) שבו הקבוצות ספתיעות. משולש.

11. הפועל ר״ג – הכח. נראה לנו שתגיע תור הפועל לנצח בדרבי בר״ג, אבל גם תיקו לא יפתיע. 1 X.

12. יהוד – עכו. התחלנו ב־X והחלטנו שאם מישהו ינצח זו תהיה יהוד.

13. בית״ר רמלה – רמת השרון. אחד מאותם משחקים שכמה שלא מתלבטים, אין מסקנה חד משמעית לגביהם. משולש.

הליגה הלאומית (לאחר מחזור 7)

1.	מכבי חיפה	4-14	17
2.	בית״ר י־ם	5-14	15
3.	הפועל ת״א	5-12	13
4.	באר־שבע	5- 9	12
5.	בני־יהודה	2- 3	12
6.	מכבי ת״א	10-12	9
7.	הפועל פ״ת	9- 9	9
8.	מכבי נתניה	7- 9	8
9.	מכבי פ״ת	10- 8	8
10.	הפועל י־ם	12- 8	8
11.	הפועל חיפה	9- 4	8
12.	כפר־סבא	12-10	7
13.	יבנה	9- 2	7
14.	שעריים	5- 3	5
15.	שמשון	13- 8	5
16.	מכבי יפו	12- 4	3

גביע הטוטו „ארצית" (לאחר מחזור 2)

	בית א'		
1.	הפועל חדרה	1-5	6
2.	בית״ר ת״א	3-4	3
3.	מרמורק	3-3	3
4.	בית״ר חיפה	6-1	0
	בית ב'		
1.	הפועל חולון	0-8	6
2.	בית״ר נתניה	1-5	6
3.	הפועל לוד	7-1	0
4.	הפועל טבריה	6-0	0
	בית ג'		
1.	הכח	1-3	4
2.	הפועל ר״ג	3-3	3
3.	עמידר	3-2	3
4.	בית־שמש	3-2	1
	בית ד'		
1.	יהוד	1-3	4
2.	רמת השרון	1-2	4
3.	הפועל עכו	2-4	3
4.	בית״ר רמלה	6-1	0

בטלוויזיה

הערב (20.30): שידור משחק הכדור־סל מכבי ת״א – ריאל מדריד. ישירות מיד־אליהו. בהפסקה – קטעים נבח־רים מהמשחק הפועל ת״א – שאלאן (צרפת).

מחר, ליל־שבת (20.15): פינת ספורט של 5 דקות במסגרת „מבט".

מוצ״ש (21.30): ב„משחק השבת" ישודרו המשחקים מכבי חיפה – מכבי נתניה; מכבי ת״א – בית״ר ירושלים; מכבי יבנה – הפועל כפר־סבא. סקירה על משחקי הגומלין בגביע אופ״א ועל המחזור השני בגביע אירופה לאלופות ובגביע קוראץ', בכדורסל.

ברדיו

„קול ישראל"

פינת ספורט (רשת ב'), כל יום ב„חצי היום" (13.30 לערך) ו־18.45 (ביום ה' ב־18.50). בימי שני (רשת א'), „כדור עגול" (15.25), בתוכנית הנוער.

הערב (20.15): שידור משחק הכ־דורסל מכבי – ריאל, מיד־אליהו (רשת ב').

ביום ו' (רשת א'): „שריקת פתיחה" (12.10 – 13.00), לקראת הליגה.

שבת: „שירים ושערים" (14.30 – 17.00); פינת ספורט (18.30 – 19.00).

גלי צה״ל:

כל יום „יומן ספורט" ב־17.50. בי־מי א' „רדיו ספורט" מ־18.05 – 19.00.

שיטות מלאות

משחק	סולידי	הפתעות	הגיוני	לעשירים
1	1	1, 2	1, X	1, X, 2
2	1	2	2	1, 2
3	X	1, 2	1	1
4	X	1, 2	1, X	2
5	2	1	X, 2	1, X, 2
6	1, 2	1, 2	X, 2	2
7	1, 2	X	1	1, X
8	X	2	1, X	1, X
9	X	1, X	X	1
10	2	1	X, 2	2
11	X	2	1, X	1, X, 2
12	1, X	1, X	1, X	1
13	X, 2	1, X, 2	2	1, X
שלשות	—	1	--	3
כפולים	4	6	8	4
טורים	16	192	256	432

שיטה מצומצמת

משחק	סימון	1	2	3	4	5	6	7	8	9
1	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X
2	1, X, 2	1, X, 2	1, X, 2	1, X, 2	1, X, 2	1, X, 2	1, X, 2	1, X, 2	1, X, 2	1, X, 2
3	1, X, 2	1	X	2	1	X	2	1	X	2
4	1, X, 2	1	X	2	X	2	1	2	X	1
5	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X
6	1, X, 2	1	X	2	2	X	1	X	2	1
7	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1
8	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1
9	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1
10	1, X, 2	1	1	1	X	X	X	2	2	2
11	1, X	1, X	1, X	1, X	1, X	1, X	1, X	1, X	1, X	1, X
12	1, X	1, X	1, X	1, X	1, X	1, X	1, X	1, X	1, X	1, X
13	1, X, 2	1, X, 2	1, X, 2	1, X, 2	1, X, 2	1, X, 2	1, X, 2	1, X, 2	1, X, 2	1, X, 2

שלשות 6
כפולים 2
טורים מלא 2916
טורים בשיטה המצומצמת 324

מכוניות

יוחנן פלד

בעולם מירוצי המכוניות „פורמולה 1" זו „ליגה לאומית" מבחינת הכסף העצום שמתגלגל שם, הפירסום וה„שאו". אחר־כך באים מירוצי ה„ראלי" ובמקום השלישי – מירוץ הסיבולת שייקרא מעתה „מירוץ מכוניות ספורט" ובו הדגש על המירוץ עצמו ולא על מה שמסביב לו

יש גם ליגה ב'

ה„ראלי" של „מועדון המכוניות המלכותי" (ר.איי.סי.), שנערך לא מכבר, ציין את סיום המחזור השנתי של אליפות העולם והוא החשוב והאחרון באירועי ספורט־המכוניות באירופה, לפני פגרת הקיץ. כשם שה„ראלי" חתם את העונה – כך תיפתח העונה החדשה במירוצי „ראלי" המבוססים מעצם טיבם על תנאים קשים, במירוץ שיהיה במונטה־קארלו, בסוף ינואר. ענפים אחרים בספורט־המכוניות ימתינו לימי השמש. עונת פורמולה 1 תיכנס כנראה להילוך בשלהי מארס ואליפות מכוניות־הספורט – באפריל.

אך מוגזם לדבר על פגרת חורף בספורט המכוניות שכן היא מנוצלת כדי לשכלל מכוניות לשנה הבאה ולמיבחנים שעורכים להן. זה גם הזמן למו"מ שמנהלים הנהגים ותומכיהם, להשגת חוזים חדשים.

ניקי לאודה, כמובן, מושך את עיקר תשומת הלב. באוגוסט הודיע על פרישתו, אך שלא כבעבר, כשעזב ברוגז, זו היתה הודעה שלווה ושקולה וגם נוסחה בלשון חד־משמעית שדיברה על פרישה סופית. האפשרות שיחזור בו מפרישתו, היתה הנושא המרכזי במסיבת עתונאים גרידה, שכינס מי שבדרך כלל מתרחק מהתקשורת, ברני אקלסטון, מנהל הצוות של „ברבהם". האירוע קויים בעת ה„גראנד פרי" הדרום־אפריקני. אקלסטון נשאל אם נכונה הדבר שהיה מוכן לשלם ללאודה 5 מיליון דולאר תמורת עונת־מירוצים. תשובתו היתה: „לאודה איננו כל כך זול". לרבים זו היתה תגלית לשמוע שהאיש אשר הכריז בשעתו כי אין נהג השווה יותר מ־25 אלף דולאר, אומר: „אפשר למצוא 7 מיליון דולאר בשביל ניקי...נהגים שוים את הסכום שמישהו מוכן לשלם."

ה„ספונסר" העיקרי של „ברבהם" היא חברת „אוליבטי" ואם אכן יחזור בו לאודה מפרישתו, יהיה עליה למכור הרבה מאד מכונות כתיבה ומחשבים, כדי להוציא רווח מכל העניין.

כדי לא לקלקל את אוירת ה„שואו־ביזנס" ולעודד מיתוסים, אין מגלים לעולם את המספרים האמיתיים. אך אפשר לומר במידה רבה של בטחון שכמה מנהגי פורמולה 1 הם מולטי־מיליונרים (בדולארים). מדי עונה, המושב הריק שנתהווה בצוות של „ברבהם", גרם עם עזיבתו של נלסון פיקה ל„וויליאמס". ההגיון אומר שהמחיר שדרש היה גבוה מ־3 המיליונים ש„ברבהם" היתה מוכנה לשלם לו. לעומתו, קקה רוסברג עזב את „וויליאמס" והצטרף ל„מקלארן", כדי לנהוג בשנה הבאה לצידו של האלוף אלן פרוסט. יש להניח ששוב היו כמה אלפי דולארים מוטלים על כפי המאזניים. גם הכוכב העולה אירטון סנה שייך בלי ספק למולטי־מיליונרים הללו.

מירוצי ה„ראלי" נראים כמו הקרוב העני של זירת פורמולה 1 הנוצצת. גם כשמודיעים על חילופי נהגים, אין עושים זאת בתופים ובמחולות והנושא הכספי אינו מוזכר. „פורד" הודיעה שקאלי גרונדל יהיה בשנה הבאה עמיתו של סטיג בלומקוויסט ו„אוסטין רובר" הודיעה שב„מטרו ראלי" החדשה, ינהגו טוני פונר ומאלקולם הריס. אלוף 85', טימו סאלונן, ימשיך עם הצוות שלו ב„פז'ו". וולטר רוהרל ימשיך ב„אאודי" ומארקו אלן ב„לאנצ'יה".

הצנועים ביותר

הענף היותר צנוע מבחינת הפירסומת בספורט הרכב הבין־לאומי הוא „מירוץ הסיבולת", שייקרא רשמית החל מהעונה הבאה: מירוץ מכוניות ספורט. השוני בגישה לקונטיבל הפירסומת משקף שוני בגישה לספורט עצמו.

מירוצי פורמולה 1 משמשים בעיקר זירת מיפגן לגורמים מסחריים – לאו דווקא מתעשיית הרכב בעוד ה„ראלי" משמש זירה ליצרנים המבקשים לעודד את מכירות מכוניותיהם להמונים. במירוץ מכוניות־ספורט – שבו המימון הוא בידי יצרני מכוניות וגורמים מסחריים – מתרכזים המאמצים בדרך כלל במירוץ עצמו.

גישתם של מנהלי מירוץ מכוניות הספורט היא מרעננת ותרמה לכך שספורט זה נעשה מלהיב. עובדה היא שמספר הצופים ה„נוכחים", עולה בהתמדה בשנים האחרונות.

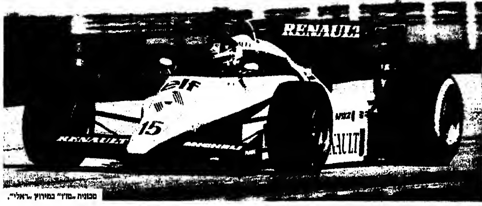
בהשוואה לסיקור לו זוכים מירוצי פורמולה 1 וה„ראלי", מירוצי מכוניות ספורט שייכים לליגה ב'. אך מצב זה ייצטרך להשתנות. עלותו של צוות־מירוצים, בחישוב זהיר, הוא כעשרה מיליון דולאר בשנה. הדרך היחידה למחזר את ערכו היא במנגנוני פירסום. יצרני המכוניות והתומכים הגדולים תובעים עתה שינוי – כדי שענף זה יהיה ל„קרקס" נוסח פורמולה 1.

שינויים בתקנות

עונת החורף מעניקה איפוא להתאחדות הבין־לאומית של ספורט המכוניות (פיס"א – פדראסיון אינטרנאסיונל דה־ספורט אוטומוביל) שמושבה בפאריס, הזדמנות להכניס שינויים רבים בתקנות המירוצים. והשינויים המתמידים הללו ממררים את חיי היצרנים. אנצו פרארי, למשל, התבטא לא מכבר כי „נשבר לו" מכל השינויים הללו ומעתה יתמקד במירוצים בארה"ב.

מנגד מאשימים תבונות את פיס"א שהיא ממהרת להיכנע ללחצי היצרנים, כמי שעשתה באחרונה בעניין קבוצת S החדשה למכוניות הראלי המיוחדות. כדי להתקבל אליה יהיה על היצרנים למכור לציבור פחות מ־200 מכוניות, הכמות הנדרשת על־פי התקנות הנוכחיות בקבוצת B. פירוש הדבר, שלכשיאושרו התקנות לקבוצה חדשה זו, ייעלמו שרידי הקשר האחרונים שבין מכוניות ה„ראלי" ועולם הכביש הרגיל.

הבשורה הטובה היחידה היא שמשתתפי אליפות ה„ראלי" 1986 יתחייבו ל־8 מירוצים לפחות ובכך ימנע מה שאירע השנה, כאשר „אאודי" קיצצה בתוכנית המירוצים שלה, מיד לאחר שנוכחה כי לא תוכל להתקרב ל„פז'ו". ב־1986, רק המכונית המדורגת במקום הגבוה ביותר בכל צוות, תזכה בנקודות ותימנע התופעה שצוותים „חוטפים" את אליפות העולם על ידי שיתוף מכוניות רבות רק כדי לצבור נקודות במקובץ.

מכונית „פז'ו" במירוץ „ראלי".

מירוץ מכוניות ספורט על מסלול

פורמולה 1

תפוס את המחיר כשהוא קפוא !!!

זו ההזדמנות שלך לחתום על מעריב לנוער
במחיר הנמוך ביותר ולזכות בפרסים היקרים ביותר

מתנת בית YAMAHA

YAMAHA בית כלי זמר

גדול יבואני כלי הנגינה בישראל

1 פרס
סינטיסייזר דיגיטלי
מתוצרת YAMAHA
דגם 21-- Chorus ,Split DX
Dual, עם 160 צלילים בזכרון פנימי

2 פרס
מערכת תופים Sam-Ick
5 חלקים
עם מצילות PAISTE

3 פרס
אורגן Farfisa
5 אוקטבות
עם חיבור Midi למחשב ביתי דגם FK60

4 פרס
גיטרה חשמלית מקצועית
מתוצרת VANTAGE

5 פרס
גיטרה ספרדית
מתוצרת LORCA

אולם הפרס העיקרי יגיע לביתך מדי שבוע :
עתון מתקדם, אקטואלי וחינוכי לנוער
המתבגר – הכולל חומר־עזר רב ללימודים :

מלא את התלוש המצורף עוד היום כך תבטיח לעצמך את הספר „המשפחה" חינם ותשתתף בהגרלת הפרסים !

כל מנוי יקבל חינם ספר שמחירו 16,450 שקל

המשפחה
ד"ר זאב מגל
שי חינם לכל מנוי

גזור, מלא ושלח עוד היום

מעריב לנוער

אם תפעל מייד, תהנה מן היתרונות הבאים
- השבועון יגיע לביתך בדואר מדי שבוע, ללא כל תשלום נוסף.
- על־ידי תשלום מראש, אתה מובטח מעליית־מחירים צפויה במשך השנה
- ומעל לכל: פרס אישי – הספר „המשפחה".

תלוש חתימה

מספר המנוי במקרה של מנוי קיים

☐ מנוי חדש
☐ חידוש מנוי קיים

לכ' מחלקת המנויים,
„מעריב לנוער", ת.ד. 20020, תל־אביב

הריני מעביר לכם צק / המחאת דואר על סך של 41,000 שקל כדמי מנוי לשנה אחת על „מעריב לנוער" כולל אריזה ודמי משלוח הפרס לביתי.
(המחיר כולל מע"מ).

שם המשפחה: ______
שם פרטי: ______
כתובת: ______